

המשך ביאור למס' נידה ליום חמישי עמ' א

21 מהמקור מאתמול לא היה מתעכב והיה יוצא לחוץ.
22 מקשה הגמרא: מִשְׁמֵשֶׁת בְּמוֹךְ מַאי אִיכָא לְמִימַר – באשה
23 הממלאה את אותו מקום בצמר גפן בשעה שמשמשת עם בעלה, מה
24 יש לך לומר, מדוע לא נאמר שהמוך עיכב את הדם מלצאת
25 ומטמאה למפרע. מתרצת הגמרא: אָמַר אַבְיִי, מוֹדָה שְׁמַאי
26 בְּמִשְׁמֵשֶׁת בְּמוֹךְ שְׁמַטְמָא לְמַפְרַע מִסַּפֵּק. תירוץ נוסף: רָבָא אָמַר,
27 מוֹךְ נִמְי אֲנֵב זִיעָה מְכוּיִן כְּוַיִּין – גם המוך מתכווץ מחמת הזיעה
28 שבאותו מקום, ואם היה הדם יוצא מהמקור מאתמול לא היה
29 מתעכב והיה יוצא לחוץ. מוסיפה הגמרא: וּמוֹדָה רָבָא בְּמוֹךְ דְּחֹק
30 – באשה שדחקה באותו מקום הרבה צמר גפן, שאז אפשר שהמוך
31 עיכב את הדם מלצאת, ומטמאה למפרע לשמאי.
32 הגמרא הביאה שלשה ביאורים בטעמו של שמאי הסובר שאשה
33 שראתה דם דיה שעתה: א. שמעמידים את האשה בחזקת טהרה. ב.
34 שאם היתה רואה מאתמול היתה מרגישה. ג. שאם ראתה דם
35 מאתמול היה יוצא לחוץ ולא היה מתעכב. עתה מבארת הגמרא את
36 החילוקים שבין ביאורים אלו. שואלת הגמרא: וּמַאי אִיכָא בֵּין הַנִּי
37 לְיִשְׁנֵי לְהַאיךָ לְיִשְׁנָא – ומה חילוק יש בין לשונות אלו האחרונים
38 שביארו בטעמו של שמאי משום שאשה מרגשת ושמתיחלה היה
39 יוצא לבין הלשון שביארה בטעמו משום 'העמד אשה על חזקתה'.

1 בא הדם מגופה כיון שלא הרגישה והיא טהורה לגמרי. מתרצת
2 הגמרא: אָמַר אַבְיִי, מוֹדָה שְׁמַאי בְּכַתְּמִים שְׁטִמְאָה, מַאי מְעָמָא –
3 מה הטעם, שהרי בְּצַפּוֹר לֹא נִתְעַפְּקָה אִשָּׁה זו, שנתלה שדם זה בא
4 לה מהציפור, וּבְשׂוֹק שֶׁל טַבְּחִים גַּם לֹא עֲבָרָה, שנתלה שהתלכלכה
5 מהדם הנמצא שם, ואם כן הֲאִי דָם מְהִיכָא אֲתִי – דם זה מהיכן הוא
6 בא, על כרחך מגופה, ולכן מטמאה, אבל באשה הרואה דם, אין
7 הכרח לומר שיצא מאתמול, ומסתבר לומר שאכן לא יצא מאתמול,
8 שאם היה יוצא היתה מרגישה.
9 הגמרא מבארת באופן שלישי סברת המחלוקת בין שמאי להלל: אִי
10 בְּעֵית אִיכָא – ואם תרצה תאמר, הֵיִינוּ טַעְמִיָּה דְשְׁמַאי – זהו טעמו
11 של שמאי הסובר 'דיה שעתה', דָּאֵם אִיתָא דְהוּהִי דָם – שאם אכן
12 היה דם מאתמול, מְעִיקָא הוּהִי אֲתִי – היה יוצא לפני כן, וכיון שלא
13 ראתה עד עכשיו ודאי לא יצא מהמקור קודם לכן.
14 שואלת הגמרא: וְהַלֵּל – מה טעמו של הלל הסובר שטמאה למפרע
15 ואינו אומר כסברא זו. משיבה הגמרא: הֵלֵל סוּבַר שִׁיתְכֵן שְׁהָדַם יִצֵּא
16 מִהַמְּקוֹר מֵאֲתֵמּוֹל לְבֵית הַחִיצוֹן וּבִתְלֵי בֵּית הַרְחָם הַעֲמִידוּהוּ שֶׁלֹּא
17 יִצֵּא לְחוּץ עַד עַכְשָׁיו, ואין ראייה שלא יצא מהמקור מאתמול.
18 מקשה הגמרא: וְשְׁמַאי, מִדּוּעַ אֵינוֹ חוֹשֵׁשׁ שְׁמַא כּוֹתְלֵי בֵּית הַרְחָם
19 הַעֲמִידוּ אֶת הַדָּם. מתרצת הגמרא: שְׁמַאי סוּבַר שְׁבוֹתְלֵי בֵּית הַרְחָם
20 לֹא מוֹקְמֵי דָם – אינם מעמידים את הדם, ואם היה הדם יוצא

59 הרי שנינו למעלה בברייתא כלשון זו שטעמו של שמאי משום שאם
60 אכן היה דם מאתמול היה יוצא מתחילה ולא היה מתעכב. מתרצת
61 הגמרא: הַתָּם הִלֵּל הוּא דְקָמְעֵי - שם בברייתא הלל הוא שטעה
62 בטעמו של שמאי, הוּא כְּבַר מַעְמָא דְשִׁמְאֵי דָאֵם אִיתָא דִּתְּוּה דָּם
63 מַעֲיָקְרָא תְּוּה אֲתֵי - משום שאם אכן היה דם מאתמול היה יוצא
64 מתחילה ולא היה מתעכב, וְאֵם מְקַשֵּׁי לִיה קוּפָה - ולכן מקשה
65 לשמאי הסובר לגבי נדה שאין מטמאים טהרות שהתעסקה בהם
66 למפרע מכך שבקופה שהיה בה שרץ מטמאים את הטהרות שנעשו
67 בה למפרע, ואין אומרים שאם היה שם שרץ מתחילה היה יוצא עם
68 הטהרות כשעירה אותם מהקופה, וְאֲמַר לִיה שְׁמַאי לְהִלֵּל, מַעְמָא
69 דִּידֵי - באמת הטעם שלי הוא מְשֻׁם בְּטוּל פְּרִיָה וְרִבְיָה, ולא קשה
70 כלל מקופה, וְלִמְאֵי דְקָמְעֵי נְמִי דְקָמְקַשֵּׁי קוּפָה - ואף למה
71 שאתה טועה ואתה סבור שטעמי הוא משום שאם אכן היה דם
72 מאתמול בבית החיצון לא היה מתעכב, ולכן אתה מקשה לי מקופה,
73 יש לי להשיב לך שְׁלוֹז יֵשׁ לָהּ שׁוּלִיָם, כלומר לקופה יש קרקעית
74 המעכבת את השרץ מליפול ממנה, ואפשר שהיה השרץ בקופה
75 בשעה שהוציא את הטהרות דרך פיה ולא ראה אותו, וְלוֹז אִין לָהּ
76 שׁוּלִיָם, כלומר לאשה אין שולים שיעכבו את הדם מלצאת, ואם היה
77 הדם מאתמול בבית החיצון היה יוצא ונופל.
78 הגמרא מקשה על הלשון שאמרה שטעמו של שמאי משום שאם
79 אכן היה דם מאתמול לא היה מתעכב. מקשה הגמרא: וְלִמְאֵן דִּתְּנִי
80 הָאֵי לִישְׁנָא - ולמי ששנה לשון זו שטעמו של שמאי משום שאם היה
81 דם מאתמול לא היה מתעכב, הָא תְּנִיא כִּי הָאֵי לִישְׁנָא - הרי שנינו
82 למעלה בברייתא כלשון זו שטעמו של שמאי הוא מְשֻׁם בְּטוּל פְּרִיָה
83 וְרִבְיָה, מתרצת הגמרא: הֲכִי קָאֵמַר לִיה הִלֵּל לְשִׁמְאֵי - כך כוונתו
84 של הלל לומר לשמאי, אִין מַעְמָא קָאֵמַרְתָּ דָאֵם אִיתָא דִּתְּוּה דָּם
85 מַעֲיָקְרָא תְּוּה אֲתֵי - אכן אתה אומר טעם נכון שאם באמת היה דם
86 מאתמול היה יוצא מתחילה ולא היה מתעכב, ולפי זה יש לומר
87 שדיה שעתה, וּמִיהוּ עָשָׂה סִיג לְדַבְּרֵיהּ - אבל עשה חיזוק וגדר
88 מדרבנן לטמא למפרע, דְּמֵאֵי שְׁנָא - שמה שונה דין זה מְקַל הַדִּינִים
89 שבתורה בולֵה דְעֵבְרִינָן כִּיג - שאנו עושים להם חיזוק והחמירו
90 יותר מדין תורה. וְאֲמַר לִיה שְׁמַאי לְהִלֵּל, אִם כֵּן שֹׁנְעָה סִיג וְנִגְזָר
91 שתהא טמאה למפרע, בְּטָלְתָּ בְּנֹת יִשְׂרָאֵל מִפְּרִיָה וְרִבְיָה, משום
92 שאם חוששים שמא היה הדם בבית החיצון קודם לכן, ימנע הבעל
93 מלבוא עליה, כיון שיחשוש שמא עכשיו יש דם בבית החיצון ועדיין
94 לא יצא לחוץ.
95 שואלת הגמרא: וְהִלֵּל שְׁמַר כֵּן מַה הוּא סְבוּר. משיבה הגמרא: הִלֵּל
96 ישיב, מִפְּרִיָה וְרִבְיָה מִי קָאֵמַרְיָא - האם אני אומר שטמאה למפרע
97 לבעלה לטמא אותו, ותבוא על ידי כך להתבטל מפריה ורביה,
98 לְמַתְּרוֹת הוּא דְקָאֵמַרְיָא - אני לא אומר שטמאה למפרע אלא לענין
99 טהרות שהתעסקה בהם.
100 שואלת הגמרא: וְשִׁמְאֵי שְׁכַן חָשַׁשׁ לְבִיטוּל פְּרִיָה וְרִבְיָה מַה הוּא
101 סְבוּר. משיבה הגמרא: שְׁמַאי סְבוּר שְׁלִמְתְּרוֹת נְמִי לֹא - לענין
102 טהרות גם אין לגזור שתהא טמאה למפרע, דָּאֵם כֵּן לְבֹז נִזְקָפוּ
103 ויחשוש הבעל שמא היא טמאה, וּפְרִישׁ מֵאִשְׁתּוּ אֵף שִׁלְבַעְלָה אִינְהּ
104 טמאה למפרע.
105 הגמרא מביאה מחלוקת בקופה שנמצא בה שרץ ומקשה מהברייתא
106 ששנינו למעלה בענין זה: (שול"ם בְּדוֹקִינָן מְבוּסִינָן בְּזוּיָת סִימָן)
107 אִיתְּמַר, קוּפָה שְׁנִשְׁתַּמְשׁוּ בָּהּ מְתָרוֹת בְּזוּיָת זוּ, וְנִמְצָא שְׁרִץ מִת
108 בְּזוּיָת אַתְּרָת שֶׁל הַקּוּפָה, אַחֲרֵי שֶׁהוֹצִיא מִמֶּנָּה אֶת הַטְּהוּרוֹת, חֻקְיָה
109 אֲמַר, מְתָרוֹת הֲרֵאשׁוֹנוֹת שֶׁנֶּעֱשׂוּ בַקּוּפָה זוּ מְתָרוֹת. רַבִּי יוֹתָנִן
110 אֲמַר, מְתָרוֹת הֲרֵאשׁוֹנוֹת שֶׁנֶּעֱשׂוּ בַקּוּפָה זוּ מְמַאוֹת לַמִּפְרַע,
111 שְׁחוֹשִׁים שֶׁמֵּא בְשֶׁעָ הַשְׁתַּעֵס בְּטְהוּרוֹת שֶׁהֵיוּ בַקּוּפָה זוּ כְּבַר
112 נִטְמָא עַל יַד הַשְּׂרָץ, וְנִטְמָא הַטְּהוּרוֹת מִהַקּוּפָה. מִקְשָׁה הַגְּמָרָא עַל
113 חֻזְקִיהּ: וְהָא - והרי בברייתא למעלה שנינו (בית) שְׁמַאי וְהִלֵּל מִזְדוּ
114 בְּקוּפָה שֶׁנֶּעֱשׂוּ בַהּ טְהוּרוֹת בְּזוּיָת זוּ וְנִמְצָא שְׁרִץ בְּזוּיָת אַחֲרַת הַמְּתָרוֹת
115 הֲרֵאשׁוֹנוֹת מְמַאוֹת. מִתְרַצַּת הַגְּמָרָא: כִּי מִזְדוּ - מִתֵּי מוֹדִים שְׁמַאי
116 וְהִלֵּל שֶׁהַטְּהוּרוֹת טְמֵאִים לַמִּפְרַע, בְּקוּפָה שֶׁיֵּשׁ לָהּ שׁוּלִיָם - קִרְקַעִית,

1 משיבה הגמרא: אֵיכָא בְּנִיחָיָה לְמַרְמֵי חֲבִית וּמְקַנָּה וּמְבוּי - יש
2 הבדל ביניהם אם אפשר להקשות מהמשניות של חבית ומקנה ומבוּי,
3 לְהַאֲדָר לִישְׁנָא אֵיכָא לְמַרְמֵינְהוּ - לפי הלשון הזו שטעמו של שמאי
4 משום 'העמד אשה על חזקתה' ולא משום שיש הוכחה לכך שהאשה
5 הייתה טהורה קודם ראיית הדם, אפשר להקשות ממשניות אלו
6 שבהם אין מעמידים את הדבר על חזקתה, אֲבָל לְהֵנִי לִישְׁנֵי לֵיכָא
7 לְמַרְמֵי - ללשונוֹת אלו הסוברים שטעמו של שמאי הוא משום שיש
8 הוכחה לכך שהאשה טהורה, שהרי אם כבר ראתה קודם לכן הייתה
9 מרגשת או וללשון ראשון, או שהיה הדם יוצא או וללשון שני,
10 והוכחה זו אינה שייכת בחבית מקנה ומבוּי, ולכן בהם מודה שמאי
11 שמחשבים זאת למפרע, ואין להקשות עליו ממשניות אלו.
12 שואלת הגמרא: וְמֵאֵי אֵיכָא בִּין הָאֵי לִישְׁנָא לְהַאֲדָר לִישְׁנָא - ומה
13 חילוק יש בין לשון זו שביארה שטעמו של שמאי הוא משום שאשה
14 הרואה דם מרגישה, לבין לשון זו שביארה שטעמו משום שאם אכן
15 היה דם מאתמול היה יוצא מתחילה ולא היה מתעכב. משיבה
16 הגמרא: לְאֲבֵי שְׁמַר שְׁמַאי מוֹדָה בְּאִשָּׁה הַמְשַׁמֶּשֶׁת בְּמוֹךְ
17 שִׁמְטָמָא לַמִּפְרַע, אֵיכָא - יש חילוק בין הלשונוֹת באשה המשמשת
18 במוֹךְ, ללשון שטעמו משום שאשה מרגישה גם אשה זו דיה שעתה,
19 וללשון שטעמו משום שהדם היה יוצא מתחילה אשה זו טמאה
20 למפרע כמו שנתבאר. לְרַבָּא שְׁמַר שְׁמַאי מוֹדָה בְּאִשָּׁה הַמְשַׁמֶּשֶׁת
21 בְּמוֹךְ דְּחוֹק שִׁמְטָמָא לַמִּפְרַע, אֵיכָא - יש חילוק בין הלשונוֹת באשה
22 המשמשת במוֹךְ דְּחוֹק, ללשון שטעמו משום שאשה מרגישה גם
23 אשה זו דיה שעתה, וללשון שטעמו משום שהדם היה יוצא מתחילה
24 אשה זו טמאה למפרע כמו שנתבאר.
25 הגמרא מביאה ראייה מברייתא ללשון שטעמו של שמאי משום שאם
26 היה דם היה יוצא מתחילה ולא היה מתעכב: תְּנִיא בְּרִייתָא כִּי הָאֵי
27 לִישְׁנָא דָאֵם אִיתָא דִּתְּוּה דָּם מַעֲיָקְרָא תְּוּה אֲתֵי - כלשון זו שטעמו
28 של שמאי משום שאם אכן היה דם מאתמול היה יוצא מתחילה ולא
29 היה מתעכב, שְׁנִינָה, אֲמַר לֹז הִלֵּל לְשִׁמְאֵי, הָאֵם אִי אִתָּה מוֹדָה
30 לִי בְּקוּפָה שְׁנִשְׁתַּמְשׁוּ בָּהּ מְתָרוֹת בְּזוּיָת זוּ, וְנִמְצָא שְׁרִץ מִת בְּזוּיָת
31 אַתְּרָת שֶׁל הַקּוּפָה אַחֲרֵי שֶׁהוֹצִיא אֶת הַטְּהוּרוֹת מִהַקּוּפָה, שְׁפָתְהוֹת
32 הֲרֵאשׁוֹנוֹת שֶׁנֶּעֱשׂוּ בַקּוּפָה זוּ מְמַאוֹת לַמִּפְרַע, שְׁחוֹשִׁים שֶׁמֵּא
33 בשעה שהתעסק בטהרות בקופה זו כבר היה השרץ בקופה וטימא
34 אותה, וְנִטְמָא הַטְּהוּרוֹת מִהַקּוּפָה. אֲמַר לֹז שְׁמַאי לְהִלֵּל, אֲבָל - אכן
35 כן הדבר, באמת מודה אני באופן זה שהטהרות טמאות למפרע. אמר
36 לו הלל לשמאי, וְיָמָּה הֲפִישׁ יֵשׁ בִּין זוּ לֹז, כלומר בין טהרות שנעשו
37 בקופה זו שאתה מודה שטמאים למפרע לאשה הרואה דם שאתה
38 סובר שאינה טמאה למפרע ואתה מטהר אותה בדאי. אמר לו שמאי
39 להלל, החילוק ביניהם הוא שְׁלוֹז יֵשׁ לָהּ שׁוּלִיָם, כלומר לקופה יש
40 קרקעית המעכבת את השרץ מליפול מתוכה, ואפשר שהיה השרץ
41 בקופה בשעה שהוציא את הטהרות דרך פיה ולא ראה אותו, וְלוֹז
42 אִין לָהּ שׁוּלִיָם, כלומר לאשה אין שולים שיעכבו את הדם מלצאת,
43 ואם היה הדם מאתמול בבית החיצון היה יוצא ונופל. מוכח שטעמו
44 של שמאי הוא משום שאם היה דם מאתמול היה יוצא.
45 הגמרא מבארת טעם אחר במחלוקת שמאי והלל במשנתנו אם אשה
46 שראתה דם דיה שעתה או מטמאה למפרע: רַבָּא אֲמַר, מַעְמָא
47 דְּשִׁמְאֵי שְׁלֹא גוֹר חֲכָמִים שֶׁאִשָּׁה הַרואה דָּם טְמָאָה לַמִּפְרַע, מְשֻׁם
48 בְּטוּל פְּרִיָה וְרִבְיָה, שאם נטמא את כל הטהרות שנתעסקה בהם
49 משום שאנו חוששים שמא היה הדם בבית החיצון, ימנע הבעל
50 מלבוא עליה כיון שיחשוש שמא עכשיו יש דם בבית החיצון ועדיין
51 לא יצא לחוץ.
52 הגמרא מביאה ראייה מברייתא לטעם זה: תְּנִיא נְמִי הֲכִי - שנינו כן
53 בברייתא כמו שאמר רבא, אֲמַר לֹז שְׁמַאי לְהִלֵּל, אִם כֵּן שֶׁאִתָּה גוֹר
54 לְטַמָּא כֹּל טְהוּרוֹת שֶׁנֶּעֱשׂוּ בָהֶם לַמִּפְרַע, בְּטָלְתָּ בְּנֹת יִשְׂרָאֵל
55 מִפְּרִיָה וְרִבְיָה.
56 מקשה הגמרא על טעמו של רבא: וְמֵאֵן דִּתְּנִי הָאֵי לִישְׁנָא - ומי
57 ששונה לשון זו שטעמו של שמאי משום ביטול פריה ורביה, הָא
58 תְּנִיא כִּי הָאֵי לִישְׁנָא דָאֵם אִיתָא דִּתְּוּה דָּם מַעֲיָקְרָא תְּוּה אֲתֵי -

1 שחוששים שהשרץ כבר היה בקופה בשעה שהיו בה הטהרות,
2 ועכבה הקרקעית את השרץ מלצאת מתוכה, וכשהוציא את
3 הטהרות דרך פיה לא ראה את השרץ שהיה בזוית אחרת, כִּי פְּלִיגִי
4 – אימתי נחלקו חֻזְקָה וְרִבִּי יוֹחֲנָן, בְּקוֹפָה שְׂאִין לָהּ שׁוּלִים, כגון
5 חבית עץ שניטלו שוליה, ויכול להשתמש בה כשהיא מוטלת בקרקע
6 על צידה, וכשהוא מוציא ממנה את הטהרות עושה זאת על ידי
7 שמגביה צד אחד של החבית והכל יוצא מצידה השני, שבקופה כזו
8 סובר חזקיה שהטהרות שנעשו בה אינן טמאות למפרע כיון שאם
9 היה בה שרץ בשעה שנשתמשו בה היה יוצא כשהיטה את הקופה
10 להוציא ממנה את הטהרות.

11 מקשה הגמרא: אם חזקיה ורבי יוחנן נחלקו בקופה שְׂאִין לָהּ שׁוּלִים,
12 מֵאֵי טַעְמִיהָ דְרִבִּי יוֹחֲנָן הסובר שהטהרות טמאות למפרע, הרי ודאי
13 שאם היה השרץ בקופה בשעה שנעשו בה טהרות היה יוצא עמם.
14 מתרצת הגמרא: מדובר בקופה שְׂאִין לָהּ שׁוּלִים וְיֵשׁ לָהּ אוֹגְנִים –
15 שפה סביב פי הכלי לכיוון פנים, ויכול להיות שבשעה ששפך את
16 הטהרות מהכלי על ידי שהגביה את צידו האחד עיכבו האוגנים את
17 השרץ.

18 מקשה הגמרא לחזקיה: וְהִתְנַיָּא בברייתא, הַמְדִּלָּה – הדולה עֲשֶׂרָה
19 פעמים דְלִיִּים של מִים פְּהָ אַחַר זֶה בדלי אחד, ומערה את המים
20 לכלי גדול, וְנִמְצָא שְׂרָץ בְּאֶחָד מֵהֶן, כלומר באחד הפעמים שדלה
21 מים מצא שרץ בדלי לפני ששפך את המים לכלי הגדול, הוּא – הדלי
22 שנמצא בו מִמָּא, וְכוּן – כל המים שבדלי הגדול מְהוֹרֵין, שאנו
23 אומרים שהשרץ נפל עכשיו לדלי ולא היה בו בשעה שדלה את
24 המים בפעמים הקודמות כיון שלא ראה אותו קודם לכן. וְאָמַר רִישׁ
25 לְקִישׁ מְשׁוּם רִבִּי יֵנָאי בביאור ברייתא זו, לֹא שָׁנּוּ שהמים שבכלי

26 הגדול טהורים, אֵלֶּא בְשֶׂאִין לָהּ אוֹגְנִים לדלי, שאו ודאי שאם היה
27 השרץ בדלי בפעמים הקודמות שדלה בו היה נופל עם המים שעירה
28 ממנו, אֵכָל אם יֵשׁ לָהּ אוֹגְנִים, כְּוֹלֵן מִמָּאִין, שאפשר שהשרץ כבר
29 היה שם קודם והאוגנים עיכבו אותו מלצאת עם המים שעירה
30 מהכלי. ואם חזקיה ורבי יוחנן נחלקו בקופה שיש לה אוגנים, ובאופן
31 זה סובר חזקיה שהטהרות שנעשו בה אינן טמאות למפרע, אם כן
32 קשה, לִימָא חֻזְקָה לִית לָיָה דְרִבִּי יֵנָאי – האם נאמר שחזקיה אינו
33 סובר כרבי ינאי בביאור הברייתא.

34 מתרצת הגמרא: חזקיה סובר שִׁמְיָא שְׂרָקִי – מים מחליקים, וכשרוצה
35 לשפכם מהדלי אינו צריך להפכו על פניו, ולכן אפשר לומר
36 שהאוגנים עיכבו את השרץ מלצאת, אבל פִּירִי לֹא שְׂרָקִי – פירות
37 אינם מחליקים, וכשרוצה להוציאם מהכלי צריך להפכו על פניו, ואם
38 היה השרץ בכלי היה נופל.

39 תירוצ נוסף: אִי נָמִי – אופן נוסף, מִיָּא לֹא קָפִיד עֲלֵיהוּ – על מים
40 אין האדם מקפיד אם ישארו מהם בכלי, ולכן אינו הופך את כל הדלי
41 על פניו, ויכולים האוגנים לעכב את השרץ מלצאת, אבל פִּירִי קָפִיד
42 עֲלֵיהוּ – פירות מקפיד אדם להוציאם לגמרי והופך את הקופה על
43 פניה, ולא משייר בה כלום, ואם היה בה שרץ היה נופל.

44 הגמרא מביאה תירוצים נוספים על הקושיא על דברי חזקיה שאינו
45 מטמא למפרע בקופה שנמצא בה שרץ: וְאִי בְּעֵית אֵימָא – ואם
46 תרצה תוכל ליישב זאת כך, כִּי מוֹדוּ – מתי מודים שִׁמְיָא וְהִלֵּל שאם
47 נמצא שרץ בקופה טהרות הראשונות טמאות, בְּקוֹפָה שְׂאִינָה
48 בְּדוּקָה משרצים בשעה שנתן את הטהרות לתוכה, ולכן אין
49 להעמידה בחזקת טהרה,

אגרות קודש

ב"ה, כ"ט סיון, תשי"ט

ברוקלין.

הנחלת תלמוד תורה בית יוסף

ישיבת ליובאוויטש, בטרנטה

ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

לאחרי הפסק ארוך נתקבל פ"כ מס' לו לז, משקפים ר"פ מהמצב במשך השבועות שעברו.

ויהי רצון שמתאים למה שנדבר זה כו"כ פעמים, תתחילנה הבשורות להיות באופן דואתהלכה

ברחבה עד לופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה ועד לנחלה בלי מצרים.

שאם בכל הענינים מוכרח הדבר עאכו"כ בחינוך על טהרת הקדש ובחינוך שמטרתו לאחד הנגלה

והפנימיות תורה תמימה, וק"ל.

וכיון שנכנסנו לחדש הגאולה של כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע נשיא ישראל, אשר

היתה בזה גאולת הרבים בעת ההיא ולשנים ולדורות הבאים לאחרי זה, וכמובן מפרטי הענינים פרשת

המאסר והגאולה, הנה יביאו זה בפועל בפעולות באותן השטחים עליהם מסר נפשו הק' הם הפצת היהדות

בכלל והפצת המעיונות ביחוד, שכל השייכים ויודעים עדי"ז מחויבים בזה, וכיון שלהצלחת העבודה צריכים

למנוחה שמחה וטוב לבב, הנה רועה ישראל יאר פניו ויגאל את כאו"א בתכ"י מכל ענינים המבלבלים,

וימלאו את כל הנ"ל מתוך הרחבה אמיתית הן בגשמיות והן ברוחניות.

בברכה לבשו"ט בכל האמור.